

Arrest

nr. 150 241 van 30 juli 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Armeense nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X en X, op 15 november 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. HERMANS, die loco advocaat A. VAN DE STEEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 oktober 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel, Migratie en Maatschappelijke integratie een beslissing houdende een inreisverbod ten aanzien van elk van beide verzoekers en hun minderjarige kinderen. Dit zijn de bestreden beslissingen:

1.2. De eerste beslissing luidt als volgt:

“De heer, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: G.N.

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten» die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.01.2013, betekend op 05.02.2013.

1.3. De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

De mevrouw, die verklaart te heten:

Naam + voornaam: A.N.

(...)

en minderjarige kinderen:

G.L. , geboren op 20.10.2006 te Voskehet

G.H., geboren op 35.06.2010 te Asrlen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

2 Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.01.2013, betekend op 05.02.2013."*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel werpen verzoekers de schending op van het redelijkheidsbeginsel. Zij lichten hun enig middel als volgt toe:

"Doordat het redelijkheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekende partijen alle benodigde documenten neerlegden en hun situatie en integratie meer dan voldoende aantoonde en toch werd beslist aan hen een inreisverbod van drie jaar opleggen.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting :

Verzoekende partijen verblijven sinds 29.12.2009 in België en hebben zich sinds hun aankomst volledig geïntegreerd in onze samenleving. Ze kunnen in alle eerlijkheid en oprechtheid een toonbeeld van integratie worden genoemd en toch wordt aan hen een inreisverbod van drie jaren opgelegd. Verzoekende partijen beschouwen hun woonplaats in Asse als hun enige thuis en hun vrienden daar als vertrouwenspersonen die als het ware hun Belgische familie vormen. De minderjarige kinderen lopen school in Asse en zijn geliefd bij klasgenootjes en vriendjes. De uitvoering van het aan verzoekende partijen opgelegde inreisverbod vormt derhalve een permanente inbreuk op hun gezinsleven.

Beslissen aan iemand een inreisverbod voor drie jaar op te leggen, na een ononderbroken verblijf van meer dan drie jaar, terwijl de kinderen hier al die tijd naar school gaan en het hele gezin overduidelijk geïntegreerd is in België, is geenszins een beslissing die door een redelijk denkend mens zou worden genomen.

Men kan zich dan ook terecht de vraag stellen in hoeverre er sprake kan zijn van een redelijke besluitvorming?

Besluit.

Het aangehaalde middel is derhalve ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissingen te rechtvaardigen.

De Dienst Vreemdelingenzaken besloot overduidelijk ten onrechte tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar aan beide echtgenoten. De motieven die door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in de kwestieuze beslissingen werden opgesomd kunnen absoluut niet worden weerhouden ter staving van diezelfde beslissingen”.

2.2. De verwerende partij repliceert daarop het volgende in haar nota:

“In antwoord op de verzoekende partij haar concrete kritiek, die de inhoud van de bestreden beslissing betreft, laat verweerder gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen worden aangenomen.

Artikel 74/11, §1,2° van de Vreemdelingenwet stipuleert het volgende:

[...]

De verzoekende partij voert in haar enig middel aan dat de voormelde bepaling aan de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de mogelijkheid geeft om een inreisverbod op te leggen van minder dan drie jaar. De verzoekende partij heeft kritiek op het feit dat niet nader wordt gemotiveerd waarom een duurtijd van drie jaar wordt opgelegd.

In zoverre de verzoekende partij laat uitschijnen dat automatisch toepassing zou worden gemaakt van een inreisverbod van drie jaar, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing ontegensprekelijk de specifieke situatie behandelt waarin verzoekende partij zich bevindt, met name dat zij heeft nagelaten om uit eigen beweging gevolg te geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dd. 25.01.2013, een bevel om het grondgebied te verlaten dat intussen definitief en uitvoerbaar is.

De verzoekende partij betwist ook nergens in haar inleidend verzoekschrift, dat zij inderdaad niet aan de op haar rustende terugkeerverplichting heeft voldaan. Bij gevolg dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd door de verwijzing naar artikel 74/11, §1,2° van de Vreemdelingenwet.

Dienaangaande kan nog worden opgemerkt dat zelfs indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr.172.821, e.a.).

Verweerder laat nog gelden dat uit artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet nergens blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding gehouden is om bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk te motiveren nopens de termijn van het opgelegde inreisverbod. Verweerder beklemtoont nogmaals dat dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

“Uit de samenlezing van het bepaalde in artikel 74/11, § 1, tweede lid en 74/11, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet blijkt dat in de regel een inreisverbod wordt opgelegd indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, zoals in casu, of indien voor het vrijwillig vertrek geen termijn wordt toegestaan, en dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich hiervan in individuele gevallen omwille van humanitaire redenen kan onthouden. Uit het genoemde artikel 74/11 van de vreemdelingenwet blijkt echter niet dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een terugkeerbesluit en bij het vaststellen van één van de in artikel 74/11, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalde gevallen, telkens uitdrukkelijk te motiveren waarom hij geen toepassing maakt van de mogelijkheid om zich te onthouden van het uitvaardigen van een inreisverbod. De verzoeker duidt geen ander wettelijke of réglementaire bepaling aan waaruit specifiek blijkt dat bij het uitvaardigen van een inreisverbod uitdrukkelijk moet worden gemotiveerd waarom geen toepassing wordt gemaakt van de mogelijkheid voorzien in artikel 74/11, § 2, tweede lid van diezelfde wet. Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan\ hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot

verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, §1, tweede lid. 2° van de vreemdelingenwet. Daargelaten de vraag of de gemachtigde van de staatssecretaris zich uit eigen beweging dan wel slechts op verzoek van de betrokkene kan onthouden van het opleggen van een inreisverbod vereist de materiële motiveringsplicht niet dat bijkomend wordt gemotiveerd waarom, bij wege van uitzondering, geen gebruik wordt gemaakt van de mogelijkheid om wegens humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen. " (R.v.V. nr.105.706 van 19 november 2012)

In zoverre de verzoekende partij wijst op het gezinsleven dat in België werd uitgebouwd, laat verweerder gelden dat de gevolgen van dit nadeel volledig te wijten zijn aan de houding van de verzoekende partij die heeft nagelaten om vrijwillig gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten d.d. 25.01.2013.

"Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eisen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen. " (R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)

"Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel. " (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen."

2.3. Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer een beslissing steunt op feitelijk juiste en rechtens relevante motieven, maar er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen die motieven en de inhoud van de beslissing (RvS 26 juni 2014, nr. 227.910, de CVBA Samenwerkende Bouwmaatschappij voor Goedkope Woningen). Het onderzoek naar een mogelijke schending van dit beginsel moet worden gevoerd in het licht van de toepasselijke wettelijke bepalingen.

Artikel 74/11, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid."

Krachtens artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet gaat een bevel om het grondgebied te verlaten dus gepaard met een inreisverbod wanneer voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of wanneer een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

In casu werden de inreisverboden opgelegd omdat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. Het eerste lid van de voormelde bepaling legt immers op dat voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval.

Uit de parlementaire voorbereidingen, waarin wordt verwezen naar de Terugkeerrichtlijn, blijkt :

“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.” (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Uit de beslissing houdende het opleggen van een inreisverbod moet dus een onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval blijken (cfr. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900). Derhalve is een specifieke motivering vereist om de maximumtermijn op te leggen (RvS 26 juni 2013, nrs. 272 898 en 227.900).

Er kan alleen maar worden vastgesteld dat elke motivering dienaangaande ontbreekt. Nu de bestreden beslissingen geen blijk geven van enig onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval, kan de Raad, zonder zich op ongeoorloofde wijze in de plaats van het bestuur te stellen niet oordelen of de beslissing al dan niet genomen is met schending van het redelijkheidsbeginsel en kan hij dus de hem, als annulatierechter, toegewezen controlebevoegdheid niet uitoefenen.

2.4. De bestreden beslissingen moeten derhalve worden vernietigd. De beschouwingen van de verwerende partij doen aan deze vaststellingen geen afbreuk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 3 oktober 2013 tot afgifte van een inreisverbod worden vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juli tweeduizend vijftien door:

Mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS